Ομιλία στην πόρνη (Όσιος Εφραίμ ο Σύρος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 4 Απριλίου, 2018

Ελάτε, φιλόχριστοι και τέλειοι ακροατές, χαρείτε με την καλή διήγηση εκείνη τη σπουδαία και θαυμαστή γυναίκα, η οποία μας προσκαλεί να δούμε ένα υπέροχο θέαμα. Εγώ ονομάζω θέαμα εκείνο το θέατρο, το οποίο παρουσίασε στους Αγγέλους και στους ανθρώπους. Πώς δηλαδή μπήκε ολοφάνερα, χωρίς καθόλου να την προσκαλέσουν· και πώς επίσης πλησίασε τον Χριστό, που καθόταν έτσι στο τραπέζι, αναγγέλλοντας όλα τα μυστικά της καρδιάς της, αναθέτοντας όλα σ’ αυτόν χωρίς φωνή και λέξη.

… έφθασε στο σπίτι, όπου γευμάτιζε ο Χριστός, και βρίσκει την πόρτα του σπιτιού ανοιχτή, και μπήκε, και αμέσως πλησιάζει από πίσω, και αγγίζει τα άγια πόδια του, και σκύβοντας το κεφάλι μαζί με την καρδιά, με στεναγμούς και με χείμαρρους δακρύων έβρεχε τα πόδια του, καταφιλώντας τα με χαρά, με σφοδρότατο πόθο, και τα σκούπισε με τα μαλλιά της, και τα άλειφε με το μύρο με προθυμία, λέγοντας:

«Μόνο εσύ ο ίδιος ξέρεις το πώς εγώ τόλμησα να το κάνω αυτό. Χωρίς να αγνοώ, Κύριε, τα φαύλα έργα μου, τόλμησα να πλησιάσω εσένα τον άχραντο· θέλοντας όμως να σωθώ, έπεσα και προσκύνησα, όπως οι τελώνες και οι αμαρτωλοί. Δέξου, Χριστέ, τους χείμαρρους των δακρύων μου. Δέξου, Κύριε, τον πόθο της ψυχής μου. Η τόλμη μου ας θεωρηθεί παράκληση, και η θρασύτητά μου προσευχή· το μύρο μου ας συντελέσει στην εξιλέωσή μου, και η συντριβή της καρδιάς μου στο φωτισμό μου.

»Δε σε βλέπω, όπως σε βλέπει ο Φαρισαίος Σίμων, που σε κάλεσε σε γεύμα· αλλά σε βλέπω ως τον μεγάλο δημιουργό Θεό, ο οποίος με το λόγο του δημιούργησε τα σύμπαντα. Είμαι αμνάδα του κοπαδιού σου, που περιπλανιέμαι· φέρε με πίσω στο μαντρί σου, Χριστέ, διότι ο ίδιος είσαι βοσκός καλός και μοναδικός, που συναθροίζεις στην αυλή σου εκείνους που περιπλανιώνται. Είμαι περιστέρα σου, φιλάνθρωπε, που αρπάχθηκα από φοβερότατο γεράκι. Φλέγεται η ψυχή μου, που πληγώθηκε για τη μεγάλη σου άχραντη εξιλέωση. Απομάκρυνε με τη χάρη σου τη φοβερότατη δυσοσμία των ανομιών μου. Ως ανταπόδοση για το μύρο, Κύριε, καθάρισέ μου τις πληγές των φοβερότατων αμαρτημάτων μου, ξεπλύνοντάς τα με τα δάκρυά μου.

»Η χάρη σου άνοιξε το στόμα μου να τα πω αυτά μπροστά σου, από την καρδιά μου, για να γίνω καλό παράδειγμα για τους αμαρτωλούς, τους οποίους ήρθες να σώσεις ο ίδιος, φιλάνθρωπε. Ναι, Σωτήρα, σε παρακαλώ, μην παραβλέψεις τα δάκρυα της ταλαίπωρης καρδιάς μου· διότι ξέρω ότι τίποτε δεν είναι αδύνατο για σένα· και ότι

όλα τα μπορείς».

Προσευχόταν, μέσα στην καρδιά της, σ’ αυτόν που έπλασε μόνος τις καρδιές των ανθρώπων, και πήρε ανταμοιβή για το μύρο, μύρο ζωής· ανταμοιβή για το φθαρτό, τον άφθαρτο και μόνιμο μισθό. Δεν ήταν τόσο ευωδιαστό το μύρο, όσο ήταν το μύρο του λόγου του Χριστού. Πρόσφερε μύρο και αγάπη, και δέχθηκε τη συγχώρηση των χρεών της. Διότι ο Σωτήρας, καθώς είναι Θεός προγνώστης, φανέρωσε τον πόθο της ψυχής της, κάνοντας να μη μείνουν άγνωστα τα αμαρτήματα που προηγουμένως διέπραξε η θαυμαστή γυναίκα. Αλλά πρώτα-πρώτα διακήρυξε τα αμαρτήματά της, έπειτα έδειξε την αγάπη της, λέγοντας στους μαθητές:

«Γιατί ενοχλείτε τη γυναίκα; Έκανε μια καλή πράξη για μένα. Διότι τους φτωχούς τους έχετε πάντοτε μαζί σας, εμένα όμως δε με έχετε πάντοτε. Διότι, όταν αυτή έχυσε το μύρο στο κεφάλι μου, το έκανε ως προετοιμασία για τον ενταφιασμό μου. Αλήθεια σας λέω· όπου και αν κηρυχθεί αυτό το Ευαγγέλιο, σε όλο τον κόσμο, θα διαλαληθεί και αυτό που έκανε αυτή, για την ανάμνησή της».

Στο διάστημα της προσευχής και του θρήνου της γυναίκας, όταν είδε ο Φαρισαίος, ταράχθηκε πάρα πολύ. Μετανιωμένος λοιπόν, διότι κάλεσε τον Χριστό στο σπίτι του με την ιδιότητα του προφήτη, και κάνοντας μέσα στην καρδιά του πικρούς λογισμούς, έλεγε μέσα του: «Εγώ νόμιζα ότι αυτός είναι προφήτης, που γνωρίζει τα μέλλοντα και ξέρει καλά αυτά που έχουν περάσει, και προφήτης τέλειος. Τώρα όμως αντιλήφθηκα ότι δε γνωρίζει ούτε αυτά που είναι μπροστά στα μάτια του, αλλά είναι όπως όλοι οι άνθρωποι».

Ο Κύριός μας όμως, που πάντοτε εξετάζει τα μυστικά των καρδιών μας, ως Πλάστης, δεν ελέγχει αμέσως με σκληρότητα τον πονηρό, αλλά χωρίς κακία φέρνει στο φως τα μυστικά· και μάλιστα με πραότητα και με πολλή καλοσύνη εκφράσθηκε σ’ αυτόν αινιγματικά, γι’ αυτά που σκέφθηκε: «Σίμων, Σίμων, έχω να σου πω κάποια παραβολή, και θέλω να σε βάλω κριτή των λόγων μου. Κάποιος δανειστής είχε δύο χρεοφειλέτες· ο ένας χρωστούσε σ’ αυτόν πενήντα χρυσά νομίσματα, και ο άλλος χρωστούσε πεντακόσια· και βρίσκονταν και οι δύο μέσα στη φτώχεια. Βλέποντας λοιπόν εκείνος ο μεγάλος δανειστής τη δυσκολία τους, χάρισε και στους δύο εξίσου το χρέος τους και έδειξε σε όλους ολοφάνερα πολύ μεγάλη συμπόνια. Πώς εσύ κρίνεις για τον ένα και για τον άλλο; Ποιος έχει υποχρέωση να αγαπά περισσότερο τον ευεργέτη του· εκείνος που του χαρίσθηκαν λίγα, ή καλύτερα εκείνος που του χαρίσθηκαν πολλά; Διότι και οι δυο ευεργετήθηκαν από αυτόν».

Αποκρίθηκε ο Σίμων: «Εκείνος στον οποίο χαρίσθηκαν πολλά, εκείνος έχει υποχρέωση να δείξει την αγάπη πολύ περισσότερο». Και ο Κύριος είπε σ’ αυτόν: «Ορθά έκρινες. Άκουσε λοιπόν, θα σου πω για την άγνοιά σου. Τιμώντας με ο ίδιος, με κάλεσες στο σπίτι σου· δεν έπλυνες με νερό τα πόδια μου, ως προφήτη· η γυναίκα

όμως που βλέπεις, με τα δάκρυά της έπλυνε τα πόδια μου, και με τα μαλλιά της τα σκούπισε· επίσης εσύ, Σίμων, δε μου έδωσες φίλημα, αυτή όμως δε σταμάτησε να φιλά τα πόδια μου· ποτέ δεν άλειψες το κεφάλι μου με λάδι, αυτή όμως άλειψε τα πόδια μου με εκλεκτό μύρο. Γι' αυτό το λόγο οι πολλές της αμαρτίες, σου λέω, που ο ίδιος νομίζεις ότι τις αγνοώ, θα συγχωρηθούν σ' αυτή, επειδή πρόφθασε να δείξει την αγάπη της για τη συγχώρηση. **Σ' εκείνον που λίγο αγαπά, προσφέρεται λίγη συγχώρηση· σ' εκείνον όμως που αγαπά πολύ, προσφέρεται πολλή συγχώρηση**.

»Λοιπόν μη σκανδαλισθείς για τη σωτηρία αυτής της αμαρτωλής· διότι εγώ ήρθα να σώσω αμαρτωλούς, να φωτίσω σκοτισμένους. Με ασάλευτη πίστη και με τέλειο πόθο με αγάπησε, και με όλη της την καρδιά και με όλη της την ψυχή. Την δέχομαι αυτή ως εκλεκτή, και θα συμπεριλαμβάνεται στον αριθμό των δικαίων που με αγάπησαν, και θα συγχωρηθούν σ' αυτή τα αμαρτήματά της. Και το όνομά της δε θα σβήσει, αλλά θα διαλαληθεί από γενεά σε γενεά αυτό που έκανε, για να την μνημονεύουν. Και όταν μάθουν όλοι την πράξη της, θα γίνουν και οι ίδιοι εραστές καλών έργων, και συμμέτοχοι πλούσιων και αιώνιων δωρεών».

Αυτής της γυναίκας εύχομαι να γίνουμε και εμείς μιμητές, και εξομολογούμενοι να καθαρίσουμε με τα δάκρυά μας το ρύπο των ψυχών, και να πετύχουμε τη φιλανθρωπία από τον άγιο Θεό· διότι δική του είναι η δόξα· του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, τώρα και πάντοτε και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

[Από το βιβλίο: ΟΣΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ ΕΡΓΑ, τόμος Ζ'. Εκδόσεις "Το Περιβόλι της Παναγίας", Θεσσαλονίκη 1998, σελ. 90, 104 (αποσπάσματα)]

(Πηγή ηλ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*